

Arrest

nr. 276 939 van 2 september 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 1 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Palestijnse soenniet te zijn, geboren op (...) in Khan Younis, gelegen in de Gaza-strook. Uw ouders, i.c. A. (...) X en A. (...) X, broers en zussen, i.c. X, X, X, X, X en X bevinden zich nog steeds in Khan Younis. U heeft nog een zus, X, die in Rafah, Gazastrook woont. U verliet de Gazastrook in november 2016 omwille van problemen. U reisde via Egypte naar Turkije. Hier verbleef u een drietal jaar. Tijdens uw verblijf in Turkije leerde u via het internet u huidige echtgenote, H.H. (...), een Palestijnse afkomstig uit de Gaza-strook kennen. Zij vervoegde u in Turkije en jullie huwden er. Jullie woonden vervolgens van mei 2018 tot november 2019 samen in Turkije. Zij keerde uiteindelijk terug naar Gaza daar u niet genoeg financiële middelen had haar reis naar Europa ook te betalen. U vertrok in december 2019 van Turkije naar Griekenland. U kwam er aan op 20 december 2019 en diende verplicht uw vingerafdrukken te geven. U verzocht er tevens om internationale bescherming. U verbleef op het eiland

Leros tijdens uw asielpcedure. In januari 2020 werden u en uw vriend aangereden door een wagen. U kwam er met kleerscheuren vanaf, maar uw vriend liet hierbij het leven. U bent ervan overtuigd dat dit een racistische daad was.

In juni 2020 werd u internationale bescherming, i.c. de subsidiaire bescherming, toegekend in Griekenland. Vanaf het moment dat uw verblijfspapieren in orde waren, i.c. rond oktober 2020, besloot u het eiland Leros te verlaten en naar Athene te vertrekken. U verbleef er in Aghr Noen en sliep in een kerk of accommodaties waar u per nacht kon betalen wanneer er plek vrij was. U ging in Athene aan het werk als mobiele kapper.

Van bij uw aankomst in Athene was het uw doel voldoende geld te verzamelen om Griekenland verlaten en verder te reizen. Uw verblijfsstatus – subsidiaire bescherming – was immers beperkt tot een jaar en bovendien hoorde u dat de gezinsherenigingsprocedure in Griekenland niet mogelijk is op basis van de subsidiaire beschermingsstatus. Daar u uw vrouw wilt overbrengen, was blijven in Griekenland geen optie. U hekelt de algemene levensomstandigheden in Griekenland. Het is er duur en het vinden van werk of accommodatie was niet vanzelfsprekend. Van zaken zoals een deftige inburgeringscursus was er bovendien ook geen sprake. U ondernam meerdere pogingen Griekenland te verlaten, maar dit mislukte meermaals. U slaagde er uiteindelijk in in februari 2021 legaal met het vliegtuig, en in het bezit van uw Griekse identiteitsdocumenten, naar Italië te reizen. In Italië werd uw zak met al uw identiteitsdocumenten gestolen. U reisde uiteindelijk vanuit Italië langs de weg verder tot in België. U vroeg internationale bescherming in België op 15 februari 2021.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: Hebreeuwse documenten aangaande uw familie en uw problemen in Gaza (originelen), identiteitskaarten van uw ouders (kopieën), uw huwelijksakte (kopie) en de geboorteaktes van u en uw vrouw (kopieën).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U verklaarde wel psychologische problemen te hebben maar komt hier niet verder dan het uiten van loutere beweringen die u niet weet te staven aan de hand van enig medisch stuk dan wel enig ander tastbaar en overtuigend begin van bewijs (CGVS, p. 11 en 12).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen in uw administratief dossier die voorhanden zijn en uit uw verklaringen blijkt dat u reeds internationale bescherming, i.c. subsidiaire bescherming, geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet (zie DVZ vragenlijst, vraag 22 & CGVS, p. 8).

U verklaarde Griekenland verlaten te hebben omdat u er enkel subsidiaire bescherming geniet en de gezinsherenigingsprocedure moeilijk zou zijn. Verder hekelt u de algemene situatie in Griekenland. Het was er niet gemakkelijk om aan werk en/of huisvesting te geraken. Het land is bovendien doordrenkt van racisme (CGVS, p. 11).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen

van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijking van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, in uw geval de aanrijding van u en uw vriend door een onbekende (CGVS, p. 11), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Wat betreft deze aanrijding moet benadrukt worden dat u hierbij veronderstelt dat er een rechtsreeks verband was met een racistisch motief. Dit betreft echter een loutere veronderstelling van uw kant. Even later moet u immers toegeven dat het ongeval evengoed kon veroorzaakt zijn door een dronken chauffeur. Dat u hier nog aan toevoegde dat u wel 99% zeker bent dat het om een racistische daad ging, kan geen ander licht werpen op voorgaande, temeer daar u hier weerom niet verderkomt dan het uiten van een loutere bewering en pure veronderstelling (CGVS, p. 12). Dat het hier aldus om een tegen uw persoon gerichte bedreiging ging, gelinkt aan racisme, is geenszins aangetoond.

Dit terzijde, dient bijkomend te worden opgemerkt dat het het ongeval waarbij u betrokken was, een probleem van puur strafrechtelijke aard betreft. U toont ook geenszins aan dat u omwille van deze feiten geen beroep kon doen op de bescherming van de Griekse autoriteiten. Blijkt immers dat u zelf geen klacht indiende en de zaak ook niet opvolgde. Dat de zaak tot op heden niet zou zijn opgelost – u zou dit ‘via via’ vernomen hebben doch blijft ook hier weer steken in vage en loutere beweringen – kan, rekening houdende met uw eigen verklaring dat u geen klacht indiende en de zaak niet opvolgde, logischerwijs dan ook niet volstaan om te besluiten dat u niet terecht kon bij de Griekse autoriteiten dan wel dat deze onwillig waren u hierbij de nodige bijstand / bescherming te bieden. Dat de dader onbekend was, kan hier geenszins een ander licht op werpen (CGVS p. 15).

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier verder zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, onderwijs, huisvesting en integratie voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Zo verklaarde u dat het niet mogelijk was te werken in Griekenland. Nochtans heeft u tijdens uw periode in Athene, na het verkrijgen van uw subsidiaire beschermingsstatus, wel degelijk gewerkt. Zo werkte u als ‘mobiele’ kapper, en dit gedurende uw hele periode in Athene (CGVS, p. 10). U verklaarde voor de rest geen ander werk gehad te hebben. Blijkt echter dat u enkel actief gezocht heeft naar werk toen u nog op het eiland in Leros zat en dit dus voor het verkrijgen van uw beschermingsstatus (CGVS, p. 11). Wat er ook van zij, uit uw verklaringen blijkt dat u na het verkrijgen van uw internationale beschermingsstatuut wel degelijk als kapper aan de slag ging. U wees er nog op dat er in Griekenland geen werk is, dat er ook veel Grieken zijn die geen inkomen hebben en haalde hierbij ook aan dat de situatie nog verslechterde omwille van de corona-epidemie (CGVS p. 11). U toont hiermee geenszins aan dat uw situatie, als begunstigde van internationale bescherming, anders is dan deze van Griekse burgers. Bovendien betreft de corona-epidemie een wereldwijd probleem dat niet enkel beperkt is tot Griekenland.

U verklaarde voorts het ook moeilijk gehad te hebben om huisvesting te kunnen regelen. Zo sliep u meestal in een kerk of op plekken waar u kon slapen voor geld, enkel wanneer er daar plek vrij was (CGVS, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt echter ook niet dat u doorgedreven pogingen ondernam u ergens in Griekenland te kunnen vestigen. U wilde het liefst alleen wonen, en vroeg dan ook nooit aan anderen om eventueel samen iets te huren en (eventueel) de huurprijs te delen. Ook ging u nooit langs officiële verhuurkantoren langs (CGVS, p. 10).

U haalde ook nog aan dat er een gebrek is aan inburgering in Griekenland en dat er geen aanzet werd gegeven van Griekenland uit om onder andere de taal te leren. Dient vooreerst opgemerkt te worden dat u zelf aangaf niet geïnteresseerd te zijn om de Griekse taal te leren en zichzelf wou beperken tot het leren van Engels (CGVS, p. 13). U gevraagd of u dan, na het verkrijgen van uw status, uiteindelijk gezocht heeft in Athene naar Engelse taallessen repliceerde u dat u niet in Athene was om bij te leren, maar om zo snel mogelijk te vertrekken (CGVS, p. 14). U verklaarde geen informatie rond een inburgeringscursus vergaard te hebben en vroeg u enkel luidop af “Hoe zou ik het moeten gevonden hebben in Athene als het zelfs al niet bestond in Leros?” (CGVS, p. 14). Dit argument houdt geen steek. Zoals u zelf aangaf ondernam u in Athene ook geen enkele poging u omtrent de mogelijkheid taallessen dan wel een inburgeringstraject te volgen, uw focus lag op het zo snel mogelijk vertrekken uit Griekenland.

Dat u geen informatie zocht noch concrete stappen zette, volstaat logischerwijs niet om te besluiten dat u, als begunstigde van internationale bescherming, in Athene, dan wel elders in Griekenland, geen toegang kon krijgen of de mogelijkheid had taallessen, inburgering dan wel enige andere vorm van opleiding te volgen. Dat u hier geen toegang tot had in Leros en dat het ook daar niet bestond, zoals u beweert, wijzigt ook niets aan voorgaande temeer daar u in Leros nog geen beschermingsstatus genoot en uw situatie toen aldus fundamenteel verschilde van uw huidige situatie waarbij u, als begunstigde van internationale bescherming, verschillende rechten geniet.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband werd reeds supra vastgesteld dat u hiertoe géén stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als

begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Waar u verder kanttekeningen plaatst bij uw eventuele mogelijkheden op gezinshereniging in Griekenland (CGVS, p. 11) – u stelde dat u op grond van uw subsidiaire beschermingsstatus niet de mogelijkheid zou hebben uw echtgenote naar Griekenland te laten overkomen (CGVS p. 11 en 12) – , moet dan weer worden opgemerkt dat u ook hier weer niet verderkomt dan het uiten van blote beweringen. U haalde aan dat dit gewoon zo is in Griekenland, u zou documenten gekregen hebben waarop dit staat. Deze documenten kon u echter niet voorleggen. Hier verder op doorgevraagd, haalde u nog aan dat u zelf niemand met ‘volle erkenning’ kent die via de gezinsherenigingsprocedure iemand in Griekenland kon krijgen. Uiteindelijk nuanceert u uw eigen antwoord en wijst u erop dat u mensen die erkend werden heeft gezien die 3 à 4 jaar moesten wachten tot de procedure gezinshereniging rond was (CGVS p. 11, 12 en 13). U baseert zich aldus op informatie die u via via vernam en uit niets blijkt dat u zich bij officiële instanties heeft geïnformeerd naar uw specifieke mogelijkheden om uw echtgenote via de gezinsherenigingsprocedure naar Griekenland te laten overkomen. U geeft uiteindelijk ook gewoon zelf toe dat u nooit de intentie had om in Griekenland te blijven (CGVS p. 13). Dat het mogelijks lange tijd kan duren om een dergelijke procedure in Griekenland helemaal af te ronden betekent hoegenaamd niet dat de mogelijkheid er niet bestaat.

Dit terzijde, er kan hoe dan ook niet worden ingezien op welke wijze u uw wetskritiek, die betrekking heeft op de vigerende Griekse wetgeving, dienstig kunt aanvoeren in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Nog daar gelaten u evenmin aantoonst dat u uw kritieken in dit verband niet kon of kunt doen gelden in Griekenland aan de hand van de mogelijkheden die Griekse wetgeving u terzake biedt, moet wat betreft de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie worden opgemerkt dat er hiertussen verschillen kunnen bestaan. Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan vormt op zich evenwel geen vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Volledigheidshalve dient hierbij opgemerkt te worden dat u sowieso nooit gepoogd heeft een duurzaam verblijf in Griekenland op te bouwen. U verklaarde zelf meermaals, vanaf het moment dat u uw beschermingsstatus kreeg, enkel nog gefocust te zijn op uw vertrek uit Griekenland (CGVS, p. 10, p. 11, p. 13, p. 14). Opnieuw is dit weinig ernstig. Rekening houdende met voorgaande mag het duidelijk zijn dat u geen elementen heeft aangebracht waaruit kan blijken dat de Griekse autoriteiten niet in staat of niet bereid zouden geweest zijn om u, een begunstigde van internationale bescherming, de nodige bescherming te bieden. Evenmin brengt u elementen aan waaruit blijkt dat u niet op hun bescherming zou kunnen rekenen indien u hierom zou vragen.

Ook de door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. Alle Hebreeuwse papieren met betrekking tot uw problemen in Gaza zijn in casu niet relevant. Uw eventuele problemen in Gaza werden reeds beoordeeld door de Griekse asielinstanties, het land waar u reeds internationale bescherming geniet, en behoren niet tot de scope van onderhavig onderzoek. De huwelijksakte en geboorteaktes van u en uw vrouw tonen jullie huwelijksstaat en persoonsgegevens aan, zaken die niet ter discussie staan noch betwist worden. Dit geldt ook voor de identiteitspapieren van uw ouders.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris op het feit dat u internationale bescherming werd toegekend in Griekenland. U mag om die redenen direct noch indirect worden teruggeleid naar de Gazastrook.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting omtrent de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en omtrent de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Volgens hem zag verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing op grond van deze laatste bepaling twee belangrijke nuances over het hoofd.

Verzoeker wijst in dit kader vooreerst op het niet naleven door verweerder van de termijn van 15 werkdagen, zoals vervat in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt:

“De asielaanvraag van verzoeker dateert van 15 februari 2021.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het verzoek van verzoeker om internationale bescherming op 25 mei 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd overgemaakt aan verweerder.

De bestreden beslissing werd pas genomen op 20 mei 2021, zijnde ruim 60 dagen na de overdracht.

3. Het moge dan ook duidelijk zijn dat de door artikel 57/6 §3 lid 3 van de Vreemdelingenwet opgelegde termijn van 15 werkdagen overschreden werd door verweerder.”

Verzoeker gaat vervolgens in op de omstandigheden in Griekenland. Hij voert aan:

“Verzoeker is van oordeel dat verweerder ten onrechte voorhoudt dat hij in GRIEKENLAND daadwerkelijk beroep zou kunnen doen op de bescherming die hem daar werd toegekend en dat hij in GRIEKENLAND geen reëel risico zou lopen op ernstige schade of onmenselijke of vernederende levensomstandigheden. Hij is van oordeel dat hij voldoende elementen heeft aangebracht die aantonen dat het tegendeel waar is. 2. Er zijn voldoende rapporten beschikbaar van mensenrechtenorganisaties die bevestigen dat de levensomstandigheden van de erkende vluchtelingen te wensen overlaten in GRIEKENLAND:

Verzoeker zal hieronder enkele passages van dergelijke rapporten citeren:

(...)

3. Uiteraard handelen dergelijke rapporten over de situatie van erkende vluchtelingen in het algemeen, niet de situatie van verzoeker in het bijzonder.

Zij tonen echter wel aan dat er een structureel probleem is op vlak van aanvaarding van vluchtelingen, integratie van vluchtelingen en hulpverlening aan vluchtelingen.

Het maakt met andere woorden het relaas van verzoeker over wat hij allemaal heeft moeten doorstaan in GRIEKENLAND geloofwaardig.

De rapporten bevestigen dat:

- Er hardhandig wordt omgegaan met erkende vluchtelingen,*
- Politie en bevolking regelmatig racistisch uit de hoek komen ten aanzien van erkende vluchtelingen,*
- Erkende vluchtelingen na een korte periode op straat terecht komen omdat zij worden verondersteld te kunnen instaan voor hun eigen levensonderhoud,*
- Erkende vluchtelingen het echter zeer moeilijk hebben met het vinden van werk omdat hun diploma's niet erkend worden of omdat ze de taal niet spreken,*
- Aangeboden taallessen van een zeer laag niveau zijn,*
- Erkende vluchtelingen grote moeite hebben om de toegang te vinden tot hulporganisaties,*
- Etc.*

4. Het zou kunnen dat er inderdaad organisaties aanwezig zijn in GRIEKENLAND die hulp bieden aan erkende vluchtelingen.

Het feit dat deze organisaties bestaan, geeft nog geen indicatie over hun aanbod, toegankelijkheid, etc.

De bovenvermelde rapporten bevestigen echter dat deze hulpverlening allesbehalve toereikend is, en bovendien niet erg toegankelijk is.

Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor bevestigd dat ook hij er geen toegang toe heeft gekregen.

Het is zeer onredelijk van verweerder om te suggereren dat de slechte leefomstandigheden die verzoeker heeft ervaren in GRIEKENLAND het gevolg zouden zijn van de gedragingen van verzoeker zelf.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“Het huidige beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens in hoofddorde, de beslissing van verweerder van 20 mei 2021 tot niet-ontvankelijk verklaring te hervormen, en verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen, Ondergeschikt, verzoeker de subsidiaire bescherming toe te kennen”.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoeker laat gelden dat verweerder niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van 15 werkdagen en hieruit lijkt af te leiden dat verweerder geen toepassing meer kon of mocht maken van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, wijst de Raad er vooreerst op dat de voormelde termijn een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Er anders over oordelen zou bovendien lijnrecht ingaan tegen de *ratio legis* van voormeld wetsartikel, die eruit bestaat dat de verzoeker om internationale bescherming wordt vermoed geen nood aan zulke bescherming te hebben omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de EU (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, p.108-109*).

Verzoeker toont verder niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan namelijk niet beweren te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn verzoek. Daarenboven zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten om internationale bescherming toe te kennen louter omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

3.2. Dient voorts te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.3. De bestreden beslissing is, zoals reeds hoger bleek, geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat uit de stukken van het dossier en de inhoud van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland. Bijgevolg dient te worden besloten dat niets erop wijst dat verzoeker, die in dit land beschikt over een internationale beschermingsstatus, heden niet zou kunnen terugkeren naar en niet opnieuw zou worden toegelaten tot Griekenland. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Uit de elementen in uw administratief dossier die voorhanden zijn en uit uw verklaringen blijkt dat u reeds internationale bescherming, i.c. subsidiaire bescherming, geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet (zie DVZ vragenlijst, vraag 22 & CGVS, p. 8).”

Verzoeker betwist deze motieven niet doch laat deze volledig onverlet. Derhalve blijven zij onverminderd gelden.

In het kader van de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan voorts worden gewezen op de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Op 26 juni 2008 stelde het hof dat *“gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op z'n minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn”* (GwH 26 juni 2008, nr.95/2008).

Eveneens kan worden verwezen naar de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie. In het arrest van het Hof (Grote kamer) van 19 maart 2019, arrest waarnaar verzoeker ook zelf verwijst in het voorliggende verzoekschrift, werd in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 gesteld als volgt: *“83 Wat ten eerste de in punt 81 van het onderhavige arrest bedoelde situatie betreft, moet in herinnering worden gebracht dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4*

van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

84 Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is in het Unierecht van wezenlijk belang, aangezien het de mogelijkheid biedt om een ruimte zonder binnengrenzen te verwezenlijken en in stand te houden. Meer in het bijzonder vereist het beginsel van wederzijds vertrouwen, met name wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 81 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

85 Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 82 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

86 Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (zie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 83 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

87 In dit verband zij erop gewezen dat, gelet op de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt, voor de toepassing van artikel 4 niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 88).

88 Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

89 In dat verband dient te worden benadrukt dat de in het vorige punt van het onderhavige arrest vermelde tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen – welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 91 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

90 Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

91 Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93).

92 Gelet op de vragen die in dit verband bij de verwijzende rechter rijzen, dient erop te worden gewezen dat, in het licht van het belang van het beginsel van wederzijds vertrouwen voor het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, de lidstaten niet beletten de bij artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn verleende bevoegdheid uit te oefenen.

93 De eveneens door de verwijzende rechter vermelde omstandigheid dat personen die subsidiaire bescherming genieten in de lidstaat die de verzoeker een dergelijke bescherming heeft verleend, geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn

dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, die beantwoordt aan de in de punten 89 tot en met 91 van het onderhavige arrest genoemde criteria.

94 Hoe dan ook kan op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat, zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 97)."

Verzoeker dient overeenkomstig het voorgaande *in casu* aldus aan te tonen dat er in Griekenland sprake zou zijn van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, alsmede dat deze tekortkomingen, gelet op alle gegevens van de voorliggende zaak, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, en dit in zulke mate dat hij persoonlijk zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie waardoor hij in een situatie zou terechtkomen die dermate ernstig is dat zijn toestand op zich kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het komt in dit kader aan verzoeker toe om het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die hem deze bescherming verleende geëerbiedigd worden te weerleggen.

Verzoeker wijst te dezen op (informatie over) de situatie voor en houding ten overstaan van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland in het algemeen en hun toegang tot levensonderhoud, huisvesting, werk, onderwijs, integratievoorzieningen, gezondheidszorg en andere sociale voorzieningen in het bijzonder. Uit de door verzoeker aangehaalde en voorliggende landeninformatie kan in dit kader, dit in tegenstelling met wat verzoeker laat uitschijnen in het verzoekschrift, echter in het geheel niet worden afgeleid dat de algemene situatie in Griekenland zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet en die vanuit een andere lidstaat van de EU terugkeert naar Griekenland zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin hij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker dient zulks aldus *in concreto* en aan de hand van zijn persoonlijke omstandigheden aannemelijk te maken.

Verzoeker slaagt hierin echter hoegenaamd niet. In het licht van het voorgaande en mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot de redenen die hij aanhaalde en ten gevolge waarvan hij in persoon en *in concreto* niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland immers geheel terecht gemotiveerd:

"U verklaarde Griekenland verlaten te hebben omdat u er enkel subsidiaire bescherming geniet en de gezinsherenigingsprocedure moeilijk zou zijn. Verder hekelt u de algemene situatie in Griekenland. Het was er niet gemakkelijk om aan werk en/of huisvesting te geraken. Het land is bovendien doordrenkt van racisme (CGVS, p. 11).

(...)

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, in uw geval de aanrijding van u en uw vriend door een onbekende (CGVS, p. 11), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Wat betreft deze aanrijding moet benadrukt worden

dat u hierbij veronderstelt dat er een rechtsreeks verband was met een racistisch motief. Dit betreft echter een loutere veronderstelling van uw kant. Even later moet u immers toegeven dat het ongeval evengoed kon veroorzaakt zijn door een dronken chauffeur. Dat u hier nog aan toevoegde dat u wel 99% zeker bent dat het om een racistische daad ging, kan geen ander licht werpen op voorgaande, temeer daar u hier weerom niet verderkomt dan het uiten van een loutere bewering en pure veronderstelling (CGVS, p. 12). Dat het hier aldus om een tegen uw persoon gerichte bedreiging ging, gelinkt aan racisme, is geenszins aangetoond.

Dit terzijde, dient bijkomend te worden opgemerkt dat het het ongeval waarbij u betrokken was, een probleem van puur strafrechtelijke aard betreft. U toont ook geenszins aan dat u omwille van deze feiten geen beroep kon doen op de bescherming van de Griekse autoriteiten. Blijkt immers dat u zelf geen klacht indiende en de zaak ook niet opvolgde. Dat de zaak tot op heden niet zou zijn opgelost – u zou dit ‘via via’ vernomen hebben doch blijft ook hier weer steken in vage en loutere beweringen – kan, rekening houdende met uw eigen verklaring dat u geen klacht indiende en de zaak niet opvolgde, logischerwijs dan ook niet volstaan om te besluiten dat u niet terecht kon bij de Griekse autoriteiten dan wel dat deze onwillig waren u hierbij de nodige bijstand / bescherming te bieden. Dat de dader onbekend was, kan hier geenszins een ander licht op werpen (CGVS p. 15).

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier verder zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, onderwijs, huisvesting en integratie voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Zo verklaarde u dat het niet mogelijk was te werken in Griekenland. Nochtans heeft u tijdens uw periode in Athene, na het verkrijgen van uw subsidiaire beschermingsstatus, wel degelijk gewerkt. Zo werkte u als ‘mobiele’ kapper, en dit gedurende uw hele periode in Athene (CGVS, p. 10). U verklaarde voor de rest geen ander werk gehad te hebben. Blijkt echter dat u enkel actief gezocht heeft naar werk toen u nog op het eiland in Leros zat en dit dus voor het verkrijgen van uw beschermingsstatus (CGVS, p. 11). Wat er ook van zij, uit uw verklaringen blijkt dat u na het verkrijgen van uw internationale beschermingsstatuut wel degelijk als kapper aan de slag ging. U wees er nog op dat er in Griekenland geen werk is, dat er ook veel Grieken zijn die geen inkomen hebben en haalde hierbij ook aan dat de situatie nog verslechterde omwille van de corona-epidemie (CGVS p. 11). U toont hiermee geenszins aan dat uw situatie, als begunstigde van internationale bescherming, anders is dan deze van Griekse burgers. Bovendien betreft de corona-epidemie een wereldwijd probleem dat niet enkel beperkt is tot Griekenland.

U verklaarde voorts het ook moeilijk gehad te hebben om huisvesting te kunnen regelen. Zo sliep u meestal in een kerk of op plekken waar u kon slapen voor geld, enkel wanneer er daar plek vrij was (CGVS, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt echter ook niet dat u doorgedreven pogingen ondernam u ergens in Griekenland te kunnen vestigen. U wilde het liefst alleen wonen, en vroeg dan ook nooit aan anderen om eventueel samen iets te huren en (eventueel) de huurprijs te delen. Ook ging u nooit langs officiële verhuurkantoren langs (CGVS, p. 10).

U haalde ook nog aan dat er een gebrek is aan inburgering in Griekenland en dat er geen aanzet werd gegeven van Griekenland uit om onder andere de taal te leren. Dient vooreerst opgemerkt te worden dat u zelf aangaf niet geïnteresseerd te zijn om de Griekse taal te leren en zichzelf wou beperken tot het leren van Engels (CGVS, p. 13). U gevraagd of u dan, na het verkrijgen van uw status, uiteindelijk gezocht heeft in Athene naar Engelse taallessen repliceerde u dat u niet in Athene was om bij te leren, maar om zo snel mogelijk te vertrekken (CGVS, p. 14). U verklaarde geen informatie rond een inburgeringscursus vergaard te hebben en vroeg u enkel luidop af “Hoe zou ik het moeten gevonden hebben in Athene als het zelfs al niet bestond in Leros?” (CGVS, p. 14). Dit argument houdt geen steek. Zoals u zelf aangaf ondernam u in Athene ook geen enkele poging u omtrent de mogelijkheid taallessen dan wel een inburgeringstraject te volgen, uw focus lag op het zo snel mogelijk vertrekken uit Griekenland.

Dat u geen informatie zocht noch concrete stappen zette, volstaat logischerwijs niet om te besluiten dat u, als begunstigde van internationale bescherming, in Athene, dan wel elders in Griekenland, geen toegang kon krijgen of de mogelijkheid had taallessen, inburgering dan wel enige andere vorm van opleiding te volgen. Dat u hier geen toegang tot had in Leros en dat het ook daar niet bestond, zoals u beweert, wijzigt ook niets aan voorgaande temeer daar u in Leros nog geen beschermingsstatus genoot en uw situatie toen aldus fundamenteel verschilde van uw huidige situatie waarbij u, als begunstigde van internationale bescherming, verschillende rechten geniet.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest

elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband werd reeds supra vastgesteld dat u hiertoe géén stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Waar u verder kanttekeningen plaatst bij uw eventuele mogelijkheden op gezinshereniging in Griekenland (CGVS, p. 11) – u stelde dat u op grond van uw subsidiaire beschermingsstatus niet de mogelijkheid zou hebben uw echtgenote naar Griekenland te laten overkomen (CGVS p. 11 en 12) –, moet dan weer worden opgemerkt dat u ook hier weer niet verderkomt dan het uiten van blote beweringen. U haalde aan dat dit gewoon zo is in Griekenland, u zou documenten gekregen hebben waarop dit staat. Deze documenten kon u echter niet voorleggen. Hier verder op doorgevraagd, haalde u nog aan dat u zelf niemand met ‘volle erkenning’ kent die via de gezinsherenigingsprocedure iemand in Griekenland kon krijgen. Uiteindelijk nuanceert u uw eigen antwoord en wijst u erop dat u mensen die erkend werden heeft gezien die 3 à 4 jaar moesten wachten tot de procedure gezinshereniging rond was (CGVS p. 11, 12 en 13). U baseert zich aldus op informatie die u via via vernam en uit niets blijkt dat u zich bij officiële instanties heeft geïnformeerd naar uw specifieke mogelijkheden om uw echtgenote via de gezinsherenigingsprocedure naar Griekenland te laten overkomen. U geeft uiteindelijk ook gewoon zelf toe dat u nooit de intentie had om in Griekenland te blijven (CGVS p. 13). Dat het mogelijks lange tijd kan duren om een dergelijke procedure in Griekenland helemaal af te ronden betekent hoegenaamd niet dat de mogelijkheid er niet bestaat.

Dit terzijde, er kan hoe dan ook niet worden ingezien op welke wijze u uw wetskritiek, die betrekking heeft op de vigerende Griekse wetgeving, dienstig kunt aanvoeren in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Nog daar gelaten u evenmin aantoonst dat u uw kritieken in dit verband niet kon of kunt doen gelden in Griekenland aan de hand van de mogelijkheden die Griekse wetgeving u terzake biedt, moet wat betreft de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie worden opgemerkt dat er hiertussen verschillen kunnen bestaan. Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan vormt op zich evenwel geen vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Volledigheidshalve dient hierbij opgemerkt te worden dat u sowieso nooit gepoogd heeft een duurzaam verblijf in Griekenland op te bouwen. U verklaarde zelf meermaals, vanaf het moment dat u uw beschermingsstatus kreeg, enkel nog gefocust te zijn op uw vertrek uit Griekenland (CGVS, p. 10, p. 11, p. 13, p. 14). Opnieuw is dit weinig ernstig. Rekening houdende met voorgaande mag het duidelijk zijn dat u geen elementen heeft aangebracht waaruit kan blijken dat de Griekse autoriteiten niet in staat of niet bereid zouden geweest zijn om u, een begunstigde van internationale bescherming, de nodige bescherming te bieden. Evenmin brengt u elementen aan waaruit blijkt dat u niet op hun bescherming zou kunnen rekenen indien u hierom zou vragen.”

Verzoeker, die in het verzoekschrift bovendien uitdrukkelijk erkent dat hij in Griekenland, zij het na lang zoeken, werk en een plek om te overnachten vond en dat het “zou kunnen dat er inderdaad organisaties aanwezig zijn in GRIEKENLAND die hulp bieden aan erkende vluchtelingen”, voert ter weerlegging van de voormelde motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

Verzoeker toont gelet op de vaststelling dat hij kennelijk nooit de intentie had om een duurzaam bestaan op te bouwen in dit land, gezien hij vanaf het ogenblik dat hij aldaar internationale bescherming verkreeg enkel nog gefocust was op een vertrek en in acht genomen dat hij daartoe in het verleden kennelijk onvoldoende pogingen ondernam, niet *in concreto* aan dat hij in Griekenland, zo hij hiertoe wel de nodige stappen zou zetten, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of de in dit land aanwezige hulporganisaties en netwerken, geen toegang zou hebben tot de nodige huisvesting, sociale bijstand, werkgelegenheid en scholing, gezondheidszorg en andere sociale rechten. Zo toch aangenomen zou kunnen worden dat zijn toegang tot deze rechten ondanks de rechten waarover hij beschikt en die aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden zijn dermate bemoeilijkt zou worden of onmogelijk zou worden gemaakt, *quod non*, dan nog dient verder te worden opgemerkt dat verzoeker geenszins aantoonst

dat dit (louter) zou kunnen worden toegeschreven aan zijn hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming en/of nationaliteit. Evenmin toont hij, zo zulks al aannemelijk zou zijn, aan dat hij in dit kader zijn rechten in Griekenland niet zou kunnen afdwingen via de geëigende weg en aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese en internationale regelgeving hem daartoe bieden.

Dat verzoeker, zo hij hiertoe bij een terugkeer naar Griekenland een ernstige en doorgedreven poging zou ondernemen, verhinderd zou worden om, dit eventueel met de hulp en ondersteuning van de in Griekenland aanwezige autoriteiten, organisaties en netwerken, zijn meest fundamentele grondrechten uit te oefenen, en dit in zulke mate dat de hoger aangehaalde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt zou zijn en dat hij persoonlijk zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie waardoor hij in een situatie zou dreigen terecht te komen die dermate ernstig is dat zijn toestand op zich kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, is aldus in het geheel niet aangetoond.

De Raad benadrukt te dezen dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers beschermingsstatus en waarvan hij gebruik kan maken. Aldus kan er worden vanuit gegaan dat de fundamentele rechten van de verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van de verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde vervolging of ernstige schade. Verzoeker slaagt er, mede gelet op het voorgaande, geenszins in om het tegendeel aan te tonen. Hij toont niet concreet aan dat de levensomstandigheden waarin hij in Griekenland zou terechtkomen een schending uitmaken van zijn fundamentele rechten en brengt geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zijner hoofde en ten overstaan van Griekenland. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten. Verzoekers situatie als persoon die internationale bescherming geniet verschilt bovendien fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft hij binnen de EU immers een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de EU zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met zijn status. Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de EU verschillend is, ondermijnt deze vaststelling niet. Niet alle ingezetenen van de EU hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de EU genieten. De vaststelling dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten van de EU in de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, houdt in hoofde van de verzoekende partij op zich geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

3.4. Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en dient het beroep te worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT